

až k bezchybně tvarovaným lýtkům a holením. Chodidla s elegantně klenutým obloukem, štíhlé růžové prsty s oválnými nehty. I ve smrti je zosobněním nedostižné krásy a ženství.

Zachroptění. Pak ledová ruka pevně sevře vrahovu paži.

Žena se hýbe. Není mrtvá. Má otevřené oči. Není mrtvá. Kašle, sípe, tápe rukama po kovovém pultu, snaží se posadit. Jak je to možné? Vrah málem omdlí leknutím. Hledí na něj černé oči rozšířené děsem. Z úst jí mezi bledými rozpraskanými rty vychrstne další chlístánek říční vody.

Z úst, která už nikdy neměla promluvit.

Vrah se vzpamatovává z leknutí, ale není dost rychlý. Žena se převálila po zádech a sklouzla z pultu. Vydává zajímavé zvuky vyděšeného zvířete. I vrah je vyděšený. Co teď?

Žena stojí. Zmatená, dezorientovaná, ale ne natolik, aby zapomněla, co se jí stalo. Dává se na ústup, couvá, rozhlíží se kolem, hledá únikovou cestu. Když se její oči střetnou s vrahovými, objeví se v nich strach. Ze rtů jí kloužou slova, která by bylo lepší neslyšet.

„Co jsi zač?“

Tohle vraha opět rozzuří. Ne: „Kdo jsi?“ nebo: „Proč jsi to udělal?“ Obě otázky by byly vzhledem k okolnostem naprosto namístě. Ale: „Co jsi zač?“

Žena teď utíká, hledá okno – které tady dole ovšem nenajde – nebo dveře, což jí nepomůže.

Všimla si patra, běží ke schodům. Ani tam není úniku – okna jsou pevně zatlučená prkny, těžké dveře nejdou otevřít – ale jsou tam stropní světlíky a těmi by mohla utéct, nebo alespoň upoutat pozornost lidí venku.

Vrah se vrhá kupředu, bolestivě naráží do železné konstrukce schodů, chytá ženu za kotník, odhodlaně jí zatíná prsty do oblého lýtka. Žena kvílí bolestí. Znovu ji stahuje dolů. Vyjekne, klouže zpátky.

Vrah ji už drží, ale žena je nahá, mokrá a zpocená. Není snadné ji udržet, bojuje jako úhoř. Kouše, škrábe, svíjí se. Je to vyčerpávající. Vrahův stisk povoluje. Žena se mu vysmeká, natahuje se po ní znovu, chytá ji. Ona vrávorá, těžce dopadá na kamennou podlahu, udeří se do hlavy. V mrákotách ji snadněji zvládne. Zvedá se. Je slyšet zvuk masa vlečeného po kamenech. Máchá pažemi, rukama se snaží zachytit – čehokoliv –, jako by to byly pařáty. Ale nahmatává jen hladkou kovovou rouru, kterou odtud kdysi dávno odčerpávali vodu. Vytáhni ji. Vlez za ni. Shod' ji. Roura je krátká, něco málo přes metr.

Dole je voda, jen o pár desítek centimetrů níž, a gravitace působí. Nakloň se, táhni a – ano – oba se řítí dolů.

Všude je zase klid. Ticho. Měkké, všeobjímající.

Teď zvolna. Nech ji. Ať se potopí. Ať začne panikařit. Počkej, až se vynoří, až začne zoufale lapat po dechu, teprve pak se do toho dej. Nahoru a z vody jedním mohutným pohybem, pak zase dolů s rukama pevně svírajícíma její krk. Dolů, dolů do hloubky. Dolů, dokud se nepřestane bránit.

Dvojice zaklesnutá do sebe. V těsném objetí. Dobrý způsob, jak zemřít.